

Arrest

nr. 272 375 van 6 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 22 juni 1961 in de stad Caracas. U hebt uw middelbaar onderwijs afgerond. U bent sinds 1981 gehuwd met (...). Samen hebben jullie een zoon, (...), geboren in 1985. Uw zoon verliet Venezuela in 2014 en verblijft sinds oktober 2019 in België op basis van een arbeidscontract.

U en uw echtgenoot woonden sinds dertig jaar in de wijk Rosalera Sur, in het gebouw Villacoa, verdieping 10, appartement 10c in de stad San Antonio de los Altos, in de gemeente Los Salias van de deelstaat Miranda, in een appartement dat jullie eigendom is. Uw echtgenoot verblijft hier momenteel nog steeds. Hij werkt al meer dan vijftig jaar als technologisch specialist voor het staatsbedrijf CANTV. U werkte sinds het vertrek van uw zoon uit Venezuela als directrice bij de dansacademie, Bachata Project, in Caracas.

U bent sinds tien jaar ook lid en sympathisant van de politieke oppositiepartij, Primero Justicia, omdat Capriles Radonski zich toen lanceerde als presidentskandidaat van de oppositie tijdens de verkiezingscampagne, en omdat Ovidio Lozada ook campagne voerde om burgemeester te worden van de gemeente Los Salias. U nam deel aan marsen, wanneer er evenementen waren voor verkiezingen vertelde u dit door en gaf u tips aan uw entourage over hoe ze veilig konden gaan stemmen. U had hiervoor ook contact met uw burgemeester, Ovidio Lozada. Omdat u lid was van de oppositie hielden uw burens u in het oog en had u geen toegang tot de aankoop van medicijnen, voedingsmiddelen en eisten ze dat u zou knielen voor hen.

Twee maanden voor uw vertrek uit Venezuela verliet u het gebouw waar u woonde. U passeerde langs een groep mensen en u groette hen. Een half uur later namen de burens die u gegroet had, en die chavisten waren, contact op met uw echtgenoot en eisten dat u zich zou verontschuldigen omdat ze er niet van hielden dat u naar hen keek.

U verliet Venezuela op 30 december 2019, omdat uw zoon vliegtickets voor u had gekocht zodat u de eindejaarperiode met hem kon doorbrengen. U vloog via Portugal naar België, waar u op 31 december 2019 aankwam. U diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 5 augustus 2020.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, kopieën van uw geboorteakte en huwelijksakte, foto's van het gebouw waar u woonde en foto's van betogingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen slaagt u er niet in om uw lidmaatschap van Primero Justicia aannemelijk te maken. Zo is het vreemd dat u bij DVZ stelt louter te hebben deelgenomen aan betogingen en bijeenkomsten, en gevolg te hebben gegeven aan oproepen van uw partij (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 3), terwijl u aan het CGVS vertelt dat u ging doorvertellen aan uw entourage wanneer er evenementen waren voor de verkiezingen, en u hiervoor zelfs in contact stond met uw burgemeester (CGVS, p. 14-15). Dat u bovendien niet verder komt dan algemeen te stellen dat u deze zaken doorvertelde aan uw naaste entourage, zoals burens, kennissen of familieleden, maar dit niet verder kan concretiseren, komt uw geloofwaardigheid omtrent deze beweringen niet ten goede (CGVS, p. 14). U ontkent bij het CGVS ook nog eens dat u hebt deelgenomen aan bijeenkomsten, wat ronduit tegenstrijdig is met uw verklaringen bij DVZ (CGVS, p. 14).

Verder blijkt u maar bitter weinig kennis te hebben van de partij waar u sinds tien jaar lid en sympathisant van beweert te zijn. Gevraagd naar de ideologie van de partij kan u slechts stellen dat de partij staat voor het teruggeven van de vrijheid aan uw land. Erop gewezen dat gezien u beweert al een tijdje lid en sympathisant te zijn van de partij er toch wel van u verwacht wordt dat u meer kan vertellen over de ideologie en het programma van uw partij, werpt u dan maar op dat u meer dan dat u de partij

volgt, u Capriles Radonski volgt en de verandering die hij wilde voor Venezuela. U blijkt echter ook hiervan maar een zeer oppervlakkige kennis van te hebben en weet slechts te vertellen dat Capriles Radonski vrijheid wilde voor Venezuela, een democratisch regime, vrijheid van politieke gevangenen en meer aandacht voor gezondheidszorg. Gevraagd om meer te vertellen over hoe Capriles Radonski dit dan wilde bereiken, stelt u dat u dat zelf ook niet begrijpt en dat hetgeen is wat op dat moment geëist is, maar er verder niets over weet (CGVS, p. 13). U beweert echter uw naaste entourage te hebben ingelicht over evenementen tijdens verkiezingen en u zou ook nog hebben deelgenomen aan evenementen waarbij Capriles Radonski niet langer de presidentskandidaat was (CGVS, p. 13-14). Er kan van u dan echt wel meer worden verwacht dan de weinige algemene zaken die u het CGVS weet te vertellen.

U kan verder ook geen enkel document neerleggen van uw zogenaamd lidmaatschap van Primero Justicia of uw deelname aan marsen. Dit is op zijn minst vreemd te noemen, gezien de periode dat u lid bent geweest. U legt wel drie foto's neer van marsen die zouden hebben plaatsgevonden in San Antonio de los Altos, maar bent hier zelf niet op te zien. Dat u geen enkele foto zou hebben waarop u zelf te zien bent omdat u niet degene bent die veel foto's gaat nemen wanneer u met een activiteit bezig bent, is weinig aannemelijk gezien u beweert in periodes van verkiezingen dagelijks te hebben meegedaan aan marsen en u wel aangeeft een kennis te hebben die op zulke gelegenheden foto's trok (CGVS, p. 13-15). Dat u er niet in slaagt coherente en concrete verklaringen af te leggen over uw lidmaatschap van Primero Justicia of documenten hiervan weet voor te leggen, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw problemen, gezien u beweert dat u problemen had met uw burens omdat u oppositielid was (CGVS, p. 7).

Uw geloofwaardigheid komt nog verder in het gedrang door de verklaringen over de problemen die u zou hebben gehad met uw burens. Het is hierbij al eerst bevreemdend dat u gewoonweg in hetzelfde gebouw bleef wonen als de burens die u zogezegd in het oog hielden, u toegang weigerden tot voedingsmiddelen en medicatie, en die u zouden hebben gedwongen voor hen te knielen (CGVS, p. 7-8, p. 17). Zeker gezien u beweert dat deze burens deel uitmaakten van de Bolivariaanse cirkels (CGVS, p. 19), en u ook nog over een ander appartement in dezelfde gemeente beschikte (CGVS, p. 7).

U woonde bovendien dertig jaar in hetzelfde gebouw, zou tien jaar lid zijn geweest van Primero Justicia, en beweert dat de problemen met uw burens iets was dat al gedurende een tijdje bezig was, initieel subtiel maar naarmate de tijd vorderde zou dit erger zijn geworden en zouden ze u geen toegang meer hebben gegeven tot voedsel en medicijnen (CGVS, p. 18). U slaagt er echter niet in om over meer dan één incident met uw burens concreet en gedetailleerd te vertellen, en beperkt zich tot twee maal hetzelfde voorbeeld te geven van een incident tussen u en uw burens dat zich zou hebben afgespeeld twee maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 8 p. 18). U werd nochtans meermaals gevraagd om de redenen te geven waarom u uw land van herkomst heeft verlaten en hier gedetailleerd over te vertellen (CGVS, p. 17-18).

Over het incident waar u dan wel over weet te vertellen, waarbij u naar buiten gingen en een groep mensen passeerde, zijn uw verklaringen ook bevreemdend. Zo zou u niet hebben gemerkt dat de burens die u lastigvielen en toegang ontzegden tot levensmiddelen, in de groep stonden die u passeerde (CGVS, p. 18). Als u werkelijk in de gaten werd gehouden door deze burens is het weinig aannemelijk dat wanneer u een groep mensen passeert bij het verlaten van jullie gebouw, u niet meer oplettend zou zijn en niet onmiddellijk zou zien dat deze personen er zouden staan. Daarbij is het ook op zijn minst eigenaardig te noemen dat u hen wel omschrijft als chavisten en gevraagd naar wie deze burens zijn hen omschrijft als leden van de regeringspartij, maar het u expliciet gevraagd moet worden of deze mensen deel uitmaken van de Bolivariaanse cirkels, voor u bevestigt dat dit inderdaad zo is. Wanneer u dan weer vervolgens gevraagd wordt hoe u weet dat ze daar deel van uitmaken, kan uw vaag antwoord – omdat wij dat zeggen en omdat ze deel uitmaken van operaties in de zone die hen te beurt valt – hoegenaamd niet overtuigen (CGVS, p. 18-19).

Ook uw houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. U verklaart namelijk naar België te zijn gekomen omdat uw zoon, die niet op de hoogte zou zijn geweest van de situatie waarin u zich in Venezuela bevond, uw vliegticket naar België had gekocht om hier samen de feestdagen door te brengen. Na in België te zijn aangekomen op 31 augustus 2019, wachtte u nog tot 5 augustus 2020 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. U zou u weliswaar al eerder hebben aangemeld om dit verzoek in te dienen, maar situeert dit echter al op het moment van de corona-uitbraak, waardoor dit ten vroegste in maart 2020 kan worden gesitueerd (CGVS, p. 16). Dat u drie maanden, of meer, wachtte met het indienen van een

verzoek om internationale bescherming, relateert de door u ingeroepen vrees. Uw uitgebreid excuus, dat uw zoon niets wist over de situatie waarin u leefde, u compleet uit balans was omdat u niet beschikte over de geschikte medicatie, dat uw zoon u zei dat het asielproces lang duurde, het niet eenvoudig was omwille van de psychologische implicaties en jullie ook een advocaat zochten om u bij te staan, die u uitleg gaf over de procedure, waarna u pas uw verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 16), kan niet overtuigen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het wachten met het indienen van uw asielaanvraag, stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees en doet vermoeden dat u eerder verblijf op het oog had.

Wat betreft uw medische problemen dient er eerst al op gewezen te worden dat u in Venezuela weldegelijk beroep kon doen op medische hulp. U zou in Venezuela zowel naar een cardioloog als naar een endocrinoloog zijn kunnen gaan. U zou verder niet altijd aan de juiste medicatie zijn kunnen geraken, maar stelt hier over dat deze medicatie gewoonweg niet beschikbaar was in Venezuela (CGVS, p. 9). In de mate dat u dus verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere

bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U en uw echtgenoot woonden in Venezuela in een appartement dat jullie eigendom is en hebben daarnaast nog een ander appartement waarin uw zus kan wonen (CGVS, p. 6-7). U kon vier of vijf jaar lang werken als directrice in de dansacademie opgericht door uw zoon, wat minstens twintig dollar per maand opbracht (CGVS, p. 10). Uw echtgenoot werkt al ongeveer vijftig jaar voor het staatsbedrijf CANTV, waarmee hij vijf dollar per maand verdient en ontvangt daarnaast nog een klein pensioen van twee of drie dollar (CGVS, p. 11-12). Daarbij kon u samen met uw broers en zussen ook voorzien in het levensonderhoud van uw moeder (CGVS, p. 12). U verklaart daarnaast ook dat, door uw geld goed te beheren, u nooit geld hebt moeten lenen van uw familie of van iemand anders om uw basiskosten te betalen (CGVS, p. 12).

U zou verder geen toegang hebben gehad tot voedseloperaties omdat u niet in het bezit was van een vaderlandkaart. U kon echter wel de verkrijgbare voedingsmiddelen gaan kopen op andere plaatsen, wisselde indien nodig voedingswaren uit met uw familie, en leerlingen van uw dansschool die de maandelijkse bijdragen niet konden betalen, zouden u ook hebben betaald met voedingsmiddelen of medicijnen (CGVS, p. 8-9).

U kon bovendien ook rekenen op de financiële hulp van uw zoon, die u geld stuurde wanneer hij kon, en op dit moment ook nog steeds maandelijks honderd dollar of meer opstuurt naar uw echtgenoot in Venezuela (CGVS, p. 5). Verder gaf uw zoon u ook verschillende reizen cadeau en kon u op die manier op vakantie gaan naar Peru, Brazilië en de Verenigde Staten, en financierde uw zoon ook uw reis naar België (CGVS, p. 3).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en huwelijksakte hebben namelijk louter betrekking op uw identiteit en huwelijk, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. De twee foto's van het gebouw waar u woonde die in de krant verschenen, hebben louter betrekking op de algemene situatie in uw wijk, maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen (CGVS, p. 15).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen slaagt u er niet in om uw lidmaatschap van Primero Justicia aannemelijk te maken. Zo is het vreemd dat u bij DVZ stelt louter te hebben deelgenomen aan betogingen en bijeenkomsten, en gevolg te hebben gegeven aan oproepen van uw partij (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 3), terwijl u aan het CGVS vertelt dat u ging doorvertellen aan uw entourage wanneer er evenementen waren voor de verkiezingen, en u hiervoor zelfs in contact stond met uw burgemeester (CGVS, p. 14-15). Dat u bovendien niet verder komt dan algemeen te stellen dat u deze zaken doorvertelde aan uw naaste entourage, zoals burens, kennissen of familieleden, maar dit niet verder kan concretiseren, komt uw geloofwaardigheid omtrent deze beweringen niet ten goede (CGVS, p. 14). U ontkent bij het CGVS ook nog eens dat u hebt deelgenomen aan bijeenkomsten, wat ronduit tegenstrijdig is met uw verklaringen bij DVZ (CGVS, p. 14).

Verder blijkt u maar bitter weinig kennis te hebben van de partij waar u sinds tien jaar lid en sympathisant van beweert te zijn. Gevraagd naar de ideologie van de partij kan u slechts stellen dat de

partij staat voor het teruggeven van de vrijheid aan uw land. Erop gewezen dat gezien u beweert al een tijdje lid en sympathisant te zijn van de partij er toch wel van u verwacht wordt dat u meer kan vertellen over de ideologie en het programma van uw partij, werpt u dan maar op dat u meer dan dat u de partij volgt, u Capriles Radonski volgt en de verandering die hij wilde voor Venezuela. U blijkt echter ook hiervan maar een zeer oppervlakkige kennis van te hebben en weet slechts te vertellen dat Capriles Radonski vrijheid wilde voor Venezuela, een democratisch regime, vrijheid van politieke gevangenen en meer aandacht voor gezondheidszorg. Gevraagd om meer te vertellen over hoe Capriles Radonski dit dan wilde bereiken, stelt u dat u dat zelf ook niet begrijpt en dat hetgeen is wat op dat moment geëist is, maar er verder niets over weet (CGVS, p. 13). U beweert echter uw naaste entourage te hebben ingelicht over evenementen tijdens verkiezingen en u zou ook nog hebben deelgenomen aan evenementen waarbij Capriles Radonski niet langer de presidentskandidaat was (CGVS, p. 13-14). Er kan van u dan echt wel meer worden verwacht dan de weinige algemene zaken die u het CGVS weet te vertellen.

U kan verder ook geen enkel document neerleggen van uw zogenaamd lidmaatschap van Primero Justicia of uw deelname aan marsen. Dit is op zijn minst vreemd te noemen, gezien de periode dat u lid bent geweest. U legt wel drie foto's neer van marsen die zouden hebben plaatsgevonden in San Antonio de los Altos, maar bent hier zelf niet op te zien. Dat u geen enkele foto zou hebben waarop u zelf te zien bent omdat u niet degene bent die veel foto's gaat nemen wanneer u met een activiteit bezig bent, is weinig aannemelijk gezien u beweert in periodes van verkiezingen dagelijks te hebben meegedaan aan marsen en u wel aangeeft een kennis te hebben die op zulke gelegenheden foto's trok (CGVS, p. 13-15). Dat u er niet in slaagt coherente en concrete verklaringen af te leggen over uw lidmaatschap van Primero Justicia of documenten hiervan weet voor te leggen, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw problemen, gezien u beweert dat u problemen had met uw burens omdat u oppositielid was (CGVS, p. 7).

Uw geloofwaardigheid komt nog verder in het gedrang door de verklaringen over de problemen die u zou hebben gehad met uw burens. Het is hierbij al eerst bevreemdend dat u gewoonweg in hetzelfde gebouw bleef wonen als de burens die u zogezegd in het oog hielden, u toegang weigerden tot voedingsmiddelen en medicatie, en die u zouden hebben gedwongen voor hen te knielen (CGVS, p. 7-8, p. 17). Zeker gezien u beweert dat deze burens deel uitmaakten van de Bolivariaanse cirkels (CGVS, p. 19), en u ook nog over een ander appartement in dezelfde gemeente beschikte (CGVS, p. 7).

U woonde bovendien dertig jaar in hetzelfde gebouw, zou tien jaar lid zijn geweest van Primero Justicia, en beweert dat de problemen met uw burens iets was dat al gedurende een tijdje bezig was, initieel subtiel maar naarmate de tijd vorderde zou dit erger zijn geworden en zouden ze u geen toegang meer hebben gegeven tot voedsel en medicijnen (CGVS, p. 18). U slaagt er echter niet in om over meer dan één incident met uw burens concreet en gedetailleerd te vertellen, en beperkt zich tot twee maal hetzelfde voorbeeld te geven van een incident tussen u en uw burens dat zich zou hebben afgespeeld twee maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 8 p. 18). U werd nochtans meermaals gevraagd om de redenen te geven waarom u uw land van herkomst heeft verlaten en hier gedetailleerd over te vertellen (CGVS, p. 17-18).

Over het incident waar u dan wel over weet te vertellen, waarbij u naar buiten gingen en een groep mensen passeerde, zijn uw verklaringen ook bevreemdend. Zo zou u niet hebben gemerkt dat de burens die u lastigvielen en toegang ontzegden tot levensmiddelen, in de groep stonden die u passeerde (CGVS, p. 18). Als u werkelijk in de gaten werd gehouden door deze burens is het weinig aannemelijk dat wanneer u een groep mensen passeert bij het verlaten van jullie gebouw, u niet meer oplettend zou zijn en niet onmiddellijk zou zien dat deze personen er zouden staan. Daarbij is het ook op zijn minst eigenaardig te noemen dat u hen wel omschrijft als chavisten en gevraagd naar wie deze burens zijn hen omschrijft als leden van de regeringspartij, maar het u expliciet gevraagd moet worden of deze mensen deel uitmaken van de Bolivariaanse cirkels, voor u bevestigt dat dit inderdaad zo is. Wanneer u dan weer vervolgens gevraagd wordt hoe u weet dat ze daar deel van uitmaken, kan uw vaag antwoord – omdat wij dat zeggen en omdat ze deel uitmaken van operaties in de zone die hen te beurt valt – hoegenaamd niet overtuigen (CGVS, p. 18-19).

Ook uw houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. U verklaart namelijk naar België te zijn gekomen omdat uw zoon, die niet op de hoogte zou zijn geweest van de situatie waarin u zich in Venezuela bevond, uw vliegticket naar België had gekocht om hier samen de feestdagen door te brengen. Na in België te zijn aangekomen op 31 augustus 2019, wachtte u nog tot 5 augustus 2020 om een verzoek om internationale bescherming in te

dienen in België. U zou u weliswaar al eerder hebben aangemeld om dit verzoek in te dienen, maar situeert dit echter al op het moment van de corona-uitbraak, waardoor dit ten vroegste in maart 2020 kan worden gesitueerd (CGVS, p. 16). Dat u drie maanden, of meer, wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming, relativeert de door u ingeroepen vrees. Uw uitgebreid excuus, dat uw zoon niets wist over de situatie waarin u leefde, u compleet uit balans was omdat u niet beschikte over de geschikte medicatie, dat uw zoon u zei dat het asielproces lang duurde, het niet eenvoudig was omwille van de psychologische implicaties en jullie ook een advocaat zochten om u bij te staan, die u uitleg gaf over de procedure, waarna u pas uw verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 16), kan niet overtuigen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het wachten met het indienen van uw asielaanvraag, stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees en doet vermoeden dat u eerder verblijf op het oog had.

Wat betreft uw medische problemen dient er eerst al op gewezen te worden dat u in Venezuela weldegelijk beroep kon doen op medische hulp. U zou in Venezuela zowel naar een cardioloog als naar een endocrinoloog zijn kunnen gaan. U zou verder niet altijd aan de juiste medicatie zijn kunnen geraken, maar stelt hier over dat deze medicatie gewoonweg niet beschikbaar was in Venezuela (CGVS, p. 9). In de mate dat u dus verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei

2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U en uw echtgenoot woonden in Venezuela in een appartement dat jullie eigendom is en hebben daarnaast nog een ander appartement waarin uw zus kan wonen (CGVS, p. 6-7). U kon vier of vijf jaar lang werken als directrice in de dansacademie opgericht door uw zoon, wat minstens twintig dollar per maand opbracht (CGVS, p. 10). Uw echtgenoot werkt al ongeveer vijftig jaar voor het staatsbedrijf CANTV, waarmee hij vijf dollar per maand verdient en ontvangt daarnaast nog een klein pensioen van twee of drie dollar (CGVS, p. 11-12). Daarbij kon u samen met uw broers en zussen ook voorzien in het levensonderhoud van uw moeder (CGVS, p. 12). U verklaart daarnaast ook dat, door uw geld goed te beheren, u nooit geld hebt moeten lenen van uw familie of van iemand anders om uw basiskosten te betalen (CGVS, p. 12).

U zou verder geen toegang hebben gehad tot voedseloperaties omdat u niet in het bezit was van een vaderlandskaat. U kon echter wel de verkrijgbare voedingsmiddelen gaan kopen op andere plaatsen, wisselde indien nodig voedingswaren uit met uw familie, en leerlingen van uw dansschool die de

maandelijkse bijdragen niet konden betalen, zouden u ook hebben betaald met voedingsmiddelen of medicijnen (CGVS, p. 8-9).

U kon bovendien ook rekenen op de financiële hulp van uw zoon, die u geld stuurde wanneer hij kon, en op dit moment ook nog steeds maandelijks honderd dollar of meer opstuurt naar uw echtgenoot in Venezuela (CGVS, p. 5). Verder gaf uw zoon u ook verschillende reizen cadeau en kon u op die manier op vakantie gaan naar Peru, Brazilië en de Verenigde Staten, en financierde uw zoon ook uw reis naar België (CGVS, p. 3).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.(...)

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en huwelijksakte hebben namelijk louter betrekking op uw identiteit en huwelijk, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. De twee foto's van het gebouw waar u woonde die in de krant verschenen, hebben louter betrekking op de algemene situatie in uw wijk, maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen (CGVS, p. 15)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster stelt dat zij geen politieker was, openlijk de oppositie steunde, een aanhanger was van Primero Justicia, deelnam aan manifestaties en zich openlijk uitte tegen het bestaande regime, beperkt zij zich tot louter algemene beweringen, doch doet zij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing.

Zo werd vastgesteld dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde louter te hebben deelgenomen aan betogingen en bijeenkomsten, en gevolg te hebben gegeven aan oproepen van haar partij (Vragenlijst, p. 1, punt 3), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dat zij ging doorvertellen aan haar entourage wanneer er evenementen waren voor de verkiezingen, zonder dit enigszins te kunnen concretiseren, en zij hiervoor zelfs in contact stond met de burgemeester (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Bovendien ontkende verzoekster bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook nog eens deel te hebben genomen aan bijeenkomsten, wat ronduit tegenstrijdig is met haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Dergelijke vaststellingen doen dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas. Bovendien blijkt verzoekster zeer weinig kennis te hebben van de partij waar zij sinds tien jaar lid en sympathisant van beweert te zijn. Het argument dat zij geen encyclopedische kennis van Primero Justicia hoeft te hebben opdat zij gevisieerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten, kan niet overtuigen. Van iemand die beweert reeds tien jaar lid en sympathisant van een partij te zijn kan redelijkerwijs wel worden verwacht dat deze persoon hiervan een gedegen kennis heeft. Overigens blijkt niet dat een encyclopedische kennis werd verwacht, doch essentiële zaken zoals de ideologie, het programma en de manier waarop de verzuchtingen van de partij konden worden bereikt.

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift een fotokopie van een verklaring van de partij, een kopie van haar lidmaatschapskaart alsmede tal van foto's die haar aanwezigheid op manifestaties kunnen bewijzen. Per aanvullende nota bezorgt verzoekster de Raad een voor eensluidend verklaarde vertaling van de verklaring van haar partij.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partij bij haar verzoekschrift twee in het Spaans gestelde fotokopieën van documenten voegt. De Raad stelt vast dat verzoekster geen voor eensluidend verklaarde vertaling neerlegde van haar lidmaatschapskaart, waardoor de Raad deze niet in overweging kan nemen conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan.

Bovendien wordt vastgesteld dat de voorgelegde stukken geen originelen betreffen, maar enkel fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) daar fotokopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Wat betreft de verklaring van de partij, moet bovendien worden vastgesteld dat deze geen stempels of handtekeningen bevat, waardoor het stuk geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit en door om het even wie, waar en wanneer kan zijn opgemaakt.

Waar verzoekende partij verder bij haar verzoekschrift zes foto's voegt om haar bewijs van haar aanwezigheid op manifestaties tegen de regering aan te tonen wordt samen met de verwerende partij vastgesteld dat deze foto's (met uitzondering van 2 foto's waarop zij staat afgebeeld) reeds werden neergelegd en zich bevinden in het administratief dossier waarover in de bestreden beslissing reeds standpunt werd ingenomen. Verzoekster voert desbetreffend geen concreet verweer. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad gehandhaafd.

De thans aan het verzoekschrift gevoegde foto's waarop verzoekende partij te zien zou zijn, kan evenmin volstaan als een bewijs van haar deelname aan de manifestatie(s) aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Hoe dan ook uit deze foto kan niet worden afgeleid en toont verzoekende partij evenmin aan dat deze werkelijk zou zijn getrokken op de plaats waarop verzoekende partij beweert dat deze getrokken zijn op één van de voorgehouden manifestaties.

Verzoekster voert aan dat zij door de voortdurende stress en angst hypertensie en hypothyreoïde heeft ontwikkeld en het idee dat zij zou moeten terugkeren naar een land waar zij voortdurend moet vrezen voor haar leven bezorgt haar nog meer "psychische en mentale problemen". Verzoekster slaagt er echter niet in haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Bovendien worden de door haar aangevoerde "psychische en mentale problemen" niet gestaafd met een medisch attest.

Waar verzoekster verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat het deelnemen aan manifestaties volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en te vervolgen, wordt benadrukt dat dergelijke algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekster bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela zou worden vervolgd of gevisieerd.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift nog naar de humanitaire situatie en de veiligheidssituatie in Venezuela.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2015. Door die economische situatie is de inflatie uiteindelijk sterk gestegen en is er een hoge werkloosheid ontstaan.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen.

Uit wat voorafgaat blijkt immers dat zij haar vrees om bij terugkeer naar Venezuela problemen te krijgen met het regime niet aannemelijk heeft gemaakt. Er zijn geen concrete aanwijzingen die hierover

anderszins doen denken. Zij toont dan ook niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, waaronder de toegang tot voedsel en gezondheidszorg, brengt verzoekster geen afdoende, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Zij doet bovendien geen afbreuk aan de specifieke vaststellingen in de betreden beslissing die op haar persoonlijk betrekking hebben en die hier voor de duidelijkheid worden hernomen :

“U en uw echtgenoot woonden in Venezuela in een appartement dat jullie eigendom is en hebben daarnaast nog een ander appartement waarin uw zus kan wonen (CGVS, p. 6-7). U kon vier of vijf jaar lang werken als directrice in de dansacademie opgericht door uw zoon, wat minstens twintig dollar per maand opbracht (CGVS, p. 10). Uw echtgenoot werkt al ongeveer vijftig jaar voor het staatsbedrijf CANTV, waarmee hij vijf dollar per maand verdient en ontvangt daarnaast nog een klein pensioen van twee of drie dollar (CGVS, p. 11-12). Daarbij kon u samen met uw broers en zussen ook voorzien in het levensonderhoud van uw moeder (CGVS, p. 12). U verklaart daarnaast ook dat, door uw geld goed te beheren, u nooit geld hebt moeten lenen van uw familie of van iemand anders om uw basiskosten te betalen (CGVS, p. 12).

U zou verder geen toegang hebben gehad tot voedseloperaties omdat u niet in het bezit was van een vaderlandkaart. U kon echter wel de verkrijgbare voedingsmiddelen gaan kopen op andere plaatsen, wisselde indien nodig voedingswaren uit met uw familie, en leerlingen van uw dansschool die de maandelijkse bijdragen niet konden betalen, zouden u ook hebben betaald met voedingsmiddelen of medicijnen (CGVS, p. 8-9).

U kon bovendien ook rekenen op de financiële hulp van uw zoon, die u geld stuurde wanneer hij kon, en op dit moment ook nog steeds maandelijks honderd dollar of meer opstuurt naar uw echtgenoot in Venezuela (CGVS, p. 5). Verder gaf uw zoon u ook verschillende reizen cadeau en kon u op die manier op vakantie gaan naar Peru, Brazilië en de Verenigde Staten, en financierde uw zoon ook uw reis naar België (CGVS, p. 3).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, beaamt de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat evenwel voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit

gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Verder kadert dit politieel en crimineel geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Het betoog dat uit 's Raad arrest nr. 243 678 zou blijken dat dit politieel en crimineel geweld kan worden aangemerkt als een gewapend conflict mist overigens feitelijke grondslag.

Dit politieel en crimineel geweld moet veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, T chira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit de deelstaat Miranda, is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Miranda, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de "Guidance Note" van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document nergens wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van bescherming te bieden. In dit rapport wordt enkel opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hen toegang te verlenen tot de asielpprocedure, zodat personen die een nood aan bescherming hebben als zodanig worden herkend en worden beschermd tegen refoulement.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2^o van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF